Я промчався тунелем тих літ,
де лиш протяг і втома,
і малим повернувся на світ,
та змаліли і вдома

ті великі боги і дідьки,
що в дитинстві лякали.
Я сказав про підземні стежки,
і мене не впізнали.

А тебе я, кохана, впізнав,
хоч не пахла, як злива,
із холодних

космацьких

отав

твоя посмішка сива.

Хоч весільний твій кінь не носив
ні барвінку, ні рути,
хтось волосся твоє розповив…
Може, протяг забутий?..

Я руками тебе обів'ю,
як тремтячу морелю, –
наче білу сорочку твою
втягне

в пащу

тунелю.